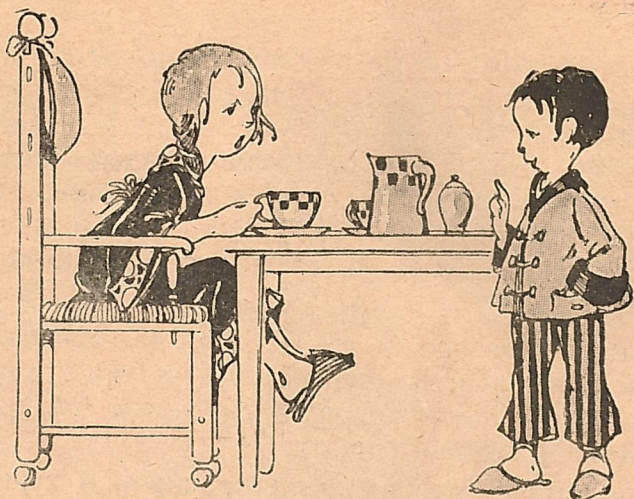

СЛАДЪКЪ СЪНЪ.

Дана и Колю закусватъ и разговарятъ.

ДАНА. — Ехъ, да знаешъ, Колю, какво съмъ сънувала нощесъ!

КОЛЮ. — Какво?

ДАНА. — Сънувахъ, че чичо Тевекелко ме заведе въ новата сладкарница. Седнахме на една маса. Донесоха ни пълна чения съ различни сладки. Азъ изядохъ една, още една, че още една...

КОЛЮ. — Ами съти ли се поне едничка да вземешъ за мене?

ДАНА. — Сътихъ се, но не ти донесохъ, защото нали знаешъ, че отъ сладки те боли стомаха.

КОЛЮ. — Боли ме — вѣтъръ! Свидла! Гледала само за нея да има! Пъкъ азъ и на сънъ каквото имамъ, все на тебе го давамъ. Нощесъ сънувахъ, че държа единъ бонбонъ, обвитъ въ бѣла хартишка. Ти ми го поиска и азъ ти го дадохъ. Като го разви, бонбонътъ бѣше като бѣлъ прахъ. Не бѣхъ виждалъ такъвъ бонбонъ. Поискахъ и азъ да го опитамъ. Но доде те видя, ти го изсипа въ устата си...

ДАНА. — Е, после?

КОЛЮ. — После почна да викашъ, да плюешъ и да тропашъ съ крака... Тогава чакъ разбрахъ, че съмъ ти далъ онзи прахъ хининъ, дето го скрихме въ долапа, когато бѣше болна. Ужъ да го не вземашъ, пъкъ мама ти купи още петъ!

ДАНА. — Мълчи, Колю! Подгорче ми въ устата.

КОЛЮ. — Нищо, нищо. Хапни си отъ нощешните сладки и ще мине!